

Το μεγαλείο του Σταυρού (Ιερομόναχος Αντίπας Αγιορείτης)

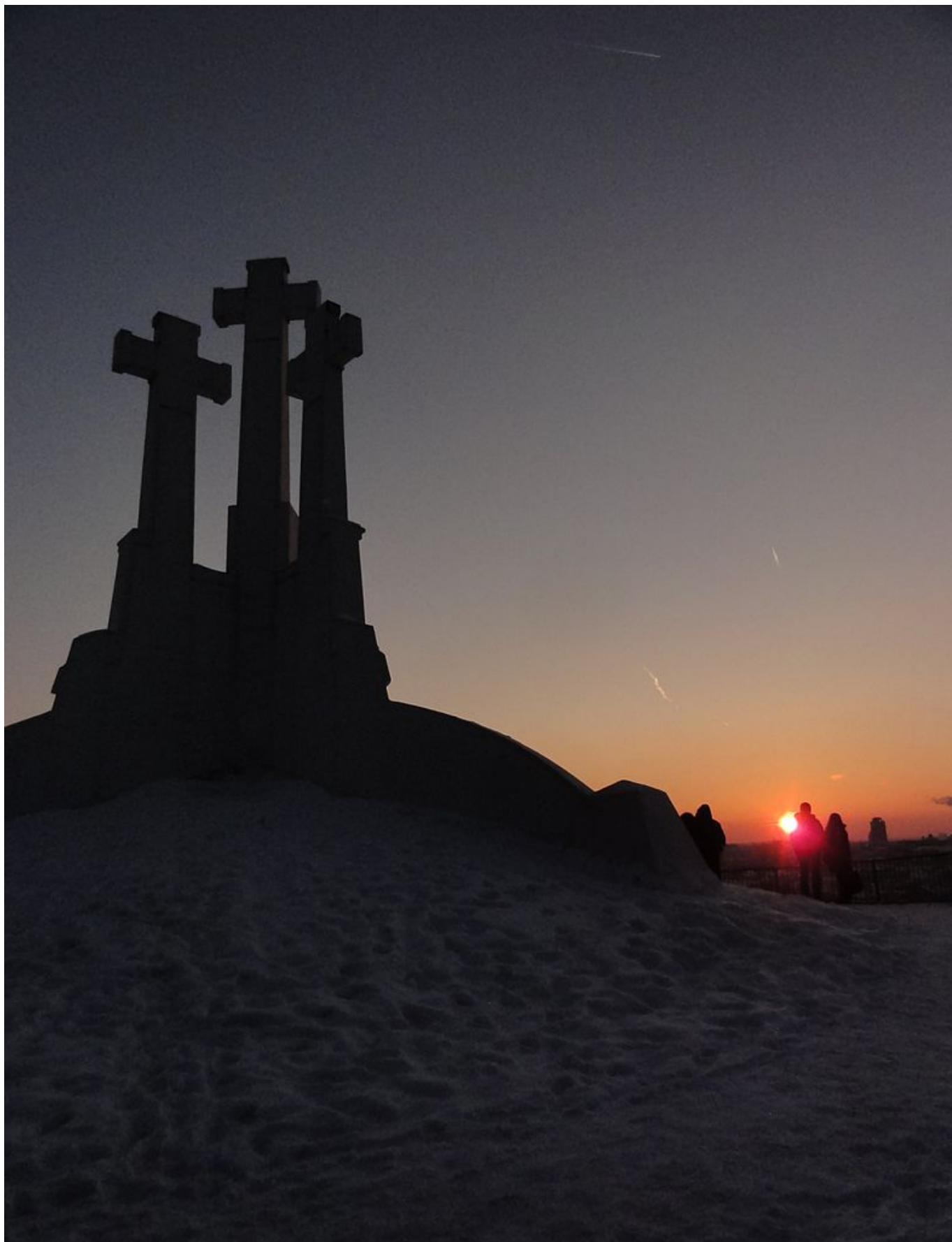
/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

«Σταυρέ Χριστού, το των Χριστιανών πολυθρύλητον καύχημα· Σταυρέ Χριστού, το των Αποστόλων περιούσιον κήρυγμα· Σταυρέ Χριστού, το των μαρτύρων βασιλείαν διάδημα· Σταυρέ Χριστού, το των προφητών υπέρτιμον εγκαλλώπισμα· Σταυρέ Χριστού, το των περάτων παμφαέστατον αγλάισμα»

(Εγκώμιον εις τον Τίμιον Σταυρόν)

Δανείστηκα αυτά τα θεία λόγια αγαπητοί αδελφοί, που είναι λόγια ενός μεγάλου πατρός ης Εκκλησίας μας, του Αγίου Θεοδώρου του Στουδίτη, ως πρόλογο στα φτωχά λόγια που θ' ακολουθήσουν, γιατί αληθινά δένεται η γλώσσα κάθε αδόκιμου ομιλητή, όπως είμαι εγώ, μπροστά στο μυστήριο και το μεγαλείο του Τίμιου και Ζωοποιού Σταυρού. Δένεται, γιατί δεν γνωρίζει πως ν' αρχίσει, τι να πρωτοπεί και πως να ερμηνεύσει αυτό το μυστήριο, για το οποίο μόνο «τα μυρίπνοα άνθη του Παραδείσου και τα πάγχρυσα στόματα του Λόγου», «των Αγίων Πατέρων» δηλαδή ο χορός, μπόρεσε να μιλήσει θεολογικώτατα και να εξυμνήσει, όπως έπρεπε. Άλλωστε για τα μεγάλα, τα θαυμαστά και άγια της Ορθοδόξου Πίστεώς μας μόνο αυτοί που κατάφεραν, με τη βοήθεια και τη δύναμη του Σταυρού, ν' απαλλαγούν από τον παλαιό άνθρωπο και να φθάσουν σε μέτρα αγιότητος μπόρεσαν να μιλήσουν και να ωφελήσουν. Γι' αυτό ίσως προτιμότερη ήτο για μας η σιωπή.

Όμως ο πόθος και η λαχτάρα για την οικοδομή και τον καταρτισμό όλων εσάς, που πρόθυμα αφήσατε τις βιοτικές μέριμνες και ήλθατε εδώ, στον πάνσεπτο αυτό ναό,

για να λατρεύσετε τον ζώντα Θεό «μετά αιδούς και ευλαβείας» (Εβραίους ιβ΄ 28), έφεραν και εμένα από το περιβόλι της Παναγίας (το Άγιο Όρος), για να σας πω, όχι λόγια δικά μου – ήδη ομολόγησα την αδυναμία μου -, αλλά για να σας περιγράψω την ομορφιά ενός πνευματικού κήπου, ενός θείου λειμώνος, που είναι τα απaráμιλλα κείμενα καθώς και τα υμνολογήματα αυτών των θείων Πατέρων τα σχετικά με τον πάνσεπτο Σταυρό.

Είναι γνωστό σε όλους πως των «Αγίων σπάνιων τα μύρια συστήματα» με πρώτη τη Θεοτόκο πίστευαν ακράδαντα πως «η θύρα του Παραδείσου», ο «των πιστών στηριγμός, το της Εκκλησίας περιτείχισμα», είναι το «αήττητον τρόπαιον», ο Πανάγιος Σταυρός του Κυρίου, «δι' ού εξηφάνισται η αρά και κατήργηται και κατεπόθη του θανάτου η δύναμις και υψώθημεν, από γης προς ουράνια». Και διεκήρυτταν πάντοτε πως αυτός είναι «όπλον το ακαταμάχητον», «ο αντίπαλος των δαιμόνων, η δόξα των Μαρτύρων και των Οσίων το εγκαλλώπισμα», αλλά και έψαλλαν ακατάπαυστα, «Τον Σταυρόν Σου προσκυνούμεν, Δέσποτα, και την αγίαν σου Ανάστασιν δοξάζομεν», γιατί χωρίς Σταυρό δεν θα βλέπαμε την Ανάσταση και χωρίς Σταυρική θυσία δεν θα φθάναμε στη Λύτρωση. Χωρίς Σταυρό θα ήταν αδύνατη η σωτηρία μας και χωρίς Σταυρό ήταν ανέφικτη η ελευθερία μας. Γι' αυτό «αινεσάτωσαν συμφώνως ουρανός και η γη, ότι πρόκειται πάσιν, ο παμμακάριστος Σταυρός, ω πληγείς σωματικής ετύθη Χριστός». Ας ξεθαρρέψουμε και εμείς οι αμαρτωλοί, «οι εις τα τέλη των αιώνων καταντήσαντες» και ας τον αγκαλιάσουμε με συντριβή και ας τον ασπαστούμε με ευλάβεια, με χαρά και με φόβο «φόβω δια την αμαρτίαν, ως ανάξιοι όντες, χαρά δε δια την σωτηρίαν» και ας ψάλλουμε δυνατά «Λάμψον ο του Κυρίου Σταυρός, τας φεγγοβόλους αστραπάς σου της χάριτος». Λάμψον, για να φωτιστεί ο εσκοτισμένος από τα πάθη νους μας, για να δούμε τον δρόμο της σωτηρίας και για να θερμανθεί η καρδιά μας από αγάπη και πόθο για τον Χριστό, που επάνω σε εσένα έχυσε τους κρουνούς του Πανάγιου Αίματός του και κάρφωσε τα Άχραντα μέλη του. Λάμψον, για να διαλυθούν τα σκοτάδια «του άρχοντος του κόσμου τούτου» και για να φανερωθούν οι παγίδες και τα βάραθρα στα οποία μας οδηγεί. Λάμψον, για να τυφλωθούν από το εκθαμβωτικό σου φως και έτσι να έλθουν σε συναίσθηση όλοι οι εχθροί σου, οι εχθροί της Εκκλησίας, οι εχθροί αυτών που σε έχουν στολίδι, φυλακτό και σημαία. Αλήθεια πόσο ελεημένοι από τον καλό Θεό πρέπει να αισθανόμαστε εμείς οι χριστιανοί, που μας χάρισε ένα τέτοιο όπλο, εύκολο και γρήγορο στη χρήση εναντίον των δυνάμεων του σκότους, με τις οποίες παλεύουμε μέρα και νύχτα! Και πόσο υποχρεωμένοι πρέπει να είμαστε απέναντι σε Αυτόν με τον Οποίο «ως εμψύχω διαλέγεται» η Εκκλησία, αλλά και όλοι μας, κατά τον Άγιο Θεόδωρο τον Στουδίτη (Εγκώμιον εις τον Τίμιον Σταυρόν), και αφού έτσι έχουν τα πράγματα, ας επιζητούμε συνεχώς να μας δίδει τη δύναμή του και ας φωνάζουμε ακατάπαυστα,

«Σταυρέ του Χριστού Πανάγιε, σώσον ημάς τη δυνάμει Σου». Με αυτή τη δύναμη του Σταυρού μπόρεσε η Παναγία μας να σταθεί όρθια κάτω από τον κρεμασμένο για τις αμαρτίες μας Υιό της όταν άκουσε το «τετέλεσται» (Ιω. ιθ' 30) από τα άχραντα χείλη του. Με την ίδια δύναμη οι Απόστολοι «εκήρυξαν πανταχού, του Κυρίου συνεργούντος και τον λόγον βεβαιούντος δια των επακολουθούντων σημείων» (Μάρκ. ιε' 20). Με την ίδια δύναμη οι Μάρτυρες «καλώς ήθλησαν και στεφανώθηκαν». Με την ίδια δύναμη οι Ομολογητές ομολόγησαν την Ορθόδοξη πίστη και οι Ιεράρχες της Εκκλησίας «τα ληρώδη δόγματα των αιρέσεων» αντιμετώπισαν και τους αιρετικούς καθείλον. Με την ίδια δύναμη τα πλήθη των Οσίων ανδρών και γυναικών, αλλά και παιδιών ακόμη, «επώλησαν την έρημον» και έστησαν τρόπαια νίκης εναντίον του διαβόλου. Με την ίδια ακαταγώνιστη δύναμη οι Νεομάρτυρες, μέσα στα ζοφερά χρόνια της τουρκοκρατίας, μπόρεσαν να μην αρνηθούν την αληθινή πίστη. Με αυτή τη δύναμη οι φτωχοί ραγιάδες απέκτησαν και χαίρονται, μέχρι σήμερα, την ελευθερία τους. Με αυτή τη δύναμη το θείο σκάφος της Εκκλησίας πορεύεται σήμερα και τώρα μέσα στα αλμυρά κύματα του κόσμου, εις πείσμα των δαιμόνων και των αθέων.

Αλλά παράλειψη θα ήταν να μην αναφέρουμε, πως, όσα θαυμαστά έγιναν και στην Παλαιά Διαθήκη, με την ίδια δύναμη του Σταυρού έγιναν. Ποιος προφήτης ή ποιος δίκαιος δε γνώριζε μυστικά και δεν εβίωνε το μυστήριο του Σταυρού; Γι' αυτό, κατά τη Δευτέρα Παρουσία του Κυρίου, αυτός ο Σταυρός θα προπορεύεται ως αιώνιο σύμβολο νίκης. Και είναι αληθές αυτό που είπε ο Άγιος Συμεών ο Νέος Θεολόγος: «Όση είναι η ευλάβεια που έχουμε προς τον Τίμιο Σταυρό, τόση είναι και η δύναμη που παίρνουμε από αυτόν». Να ενθυμούμαστε ασφαλώς πως, όσα «θαυμαστά τέρατα» έκανε ο Θεόπτης Μωυσής, σταυροειδώς και με την ξύλινη ράβδο του τα έκανε. Τους δε Αμαληκίτες πάλι με τον Σταυρό που σχημάτιζε με το σώμα του, απλώνοντας τα χέρια του, τους αντιμετώπισε.

Αλλά ας απολαύσουμε εδώ όσα έγραψε για τον Τίμιο Σταυρό ο οικουμενικός δάσκαλος Όσιος Εφραίμ ο Σύρος: «Καύχημα των καυχημάτων είναι ο Σταυρός... στον οποίο και καυχόμαστε μαζί με τον μακάριο Παύλο», λέγοντας: «Εμείς ποτέ να μην καυχηθούμε για άλλο τίποτε, παρά μόνο για τον Σταυρό του Κυρίου μας Ιησού Χριστού» (Γαλ. στ' 4). Γι' αυτό ας έχουμε τον ζωοποιό Σταυρό και στις πόρτες μας και στο μέτωπό μας και στα μάτια μας και στο στόμα και στο στήθος και σε όλα τα μέλη μας. Αυτόν ας μεταφέρουμε μαζί μας και ας οπλιζόμαστε με αυτόν, που είναι το ανίκητο όπλο των χριστιανών, ο νικητής του θανάτου, η ελπίδα των πιστών, το φως των περάτων, ο ανοιχτής του Παραδείσου, ο καθαιρέτης των αιρέσεων, το στήριγμα της Ορθόδοξης Πίστης, το μεγάλο φυλακτήριο των πιστών, το σωτήριο καύχημα της Εκκλησίας. Αυτόν το Σταυρό, Χριστιανοί, ας μην παραλείπουμε να τον περιφέρουμε κάθε ώρα και στιγμή σε κάθε τόπο και χωρίς

αυτόν τίποτε να μην κάνουμε, αλλά απεναντίας, και όταν κοιμόμαστε και όταν σηκωνόμαστε από τον ύπνο και όταν εργαζόμαστε και όταν τρώμε και όταν πίνουμε και όταν βαδίζουμε και όταν διασχίζουμε τη θάλασσα και όταν διαβαίνουμε ποταμούς, ας στολίζουμε όλα τα μέλη μας με τον Ζωοποιό Σταυρό. Και έτσι ποτέ δεν θα φοβηθούμε από νυκτερινό κίνδυνο, από βέλος που εκτοξεύεται τη μέρα, από κάποιο πράγμα που κινείται μέσα στο σκοτάδι, από κάποιο αναπάντεχο γεγονός ή από κάποιο δαιμόνιο που ενεργεί το μεσημέρι (Ψαλμ. 90, 5-6). Αν αυτό το Σταυρό, τον παίρνεις πάντοτε μαζί σου, για να τον έχεις βοηθό, δε θα σε πλησιάσουν συμφορές και δε θα έρθει δοκιμασία στο σπίτι σου (Ψαλμ. 90,10). Διότι, όταν τον βλέπουν αυτόν οι δυνάμεις του εχθρού, τρέμουν και απομακρύνονται. Αυτός κατέργησε την πλάνη των ειδώλων. Αυτός φώτισε όλη την οικουμένη. Αυτός εξαφάνισε το σκοτάδι και ξανάφερε το φως. Αυτός, συνάζοντας τα έθνη από τη δύση και τον βορρά και τον νότο και την ανατολή, τα ένωσε με αγάπη σε μια Εκκλησία και σε μια πίστη και σε ένα Βάπτισμα. Ω, ποιο στόμα ή τι λογής γλώσσα θα μπορέσει να υμνήσει, όπως αξίζει, το ακατανίκητο τείχος των Ορθοδόξων! Το νικηφόρο όπλο του Μεγάλου Βασιλιά Χριστού! Ο Σταυρός είναι η ανάσταση των νεκρών, ο Σταυρός είναι η ελπίδα των Χριστιανών, ο Σταυρός είναι το στήριγμα των χωλών, ο Σταυρός είναι η παρηγοριά των πτωχών, ο Σταυρός είναι το χαλινάρι των πλουσίων και το γκρέμισμα των υπερηφάνων, ο Σταυρός είναι το τρόπαιο εναντίον των δαιμόνων και ο παιδαγωγός των νέων, ο Σταυρός είναι ο πλούτος των εμπόρων, η ελπίδα των απελπισμένων, ο κυβερνήτης εκείνων που ταξιδεύουν στη θάλασσα. Ο Σταυρός είναι το λιμάνι εκείνων που βρίσκονται στη θύελλα, το τείχος εκείνων που πολεμούνται. Ο Σταυρός είναι ο πατέρας των ορφανών και ο σύμβουλος των δικαίων, ο Σταυρός είναι η παρηγοριά των θλιβομένων, ο φύλακας των νηπίων, η κεφαλή των ανδρών, το στεφάνι των γερόντων. Ο Σταυρός είναι το φως εκείνων που βρίσκονται στο σκοτάδι, ο Σταυρός είναι το μεγαλείο των βασιλέων και ο εκπολιτισμός των βαρβάρων. Ο Σταυρός είναι η ελευθερία των δούλων και η σοφία των αγραμμάτων.... Ο Σταυρός είναι η σωφροσύνη των παρθένων και η χαρά των ιερών. Το θεμέλιο της Εκκλησίας, η ασφάλεια της οικουμένης, το γκρέμισμα των ναών των ειδώλων, το σκάνδαλο των Ιουδαίων (Α΄ Κορ. α΄ 23). Η δύναμη των αδυνάτων, ο γιατρός των αρρώστων, η κάθαρση των λεπρών, η ανόρθωση των παραλύτων, το ψωμί των πεινασμένων, η πηγή των διψασμένων, η ενθάρρυνση εκείνων που μονάζουν και η σκέπη εκείνων που γυμνητεύουν. Ω, την αμέτρητη και ανέκφραστη αγαθότητα της ευσπλαχνίας του Θεού! Πόσα πολλά αγαθά δώρισε με τον Σταυρό στο ανθρώπινο γένος! Δόξα πρέπει στη φιλανθρωπία του και προσκύνηση και δύναμη στους αιώνες, Αμήν». (Λόγος στον Τίμιο και Ζωοποιό Σταυρό και στη Β΄ Παρουσία). Με τα ίδια σχεδόν λόγια ένας άλλος Πατέρας της Εκκλησίας μας, ο Άγιος Κύριλλος Ιεροσολύμων, προτρέπει τους πιστούς να προστρέχουν στην προστασία του Τίμιου

Σταυρού και συμπληρώνει: «Μην αμελείς και μη θεωρείς ασήμαντο να κάμεις παντού και πάντοτε το σημείο του Σταυρού, επειδή μπορείς να το κάνεις χωρίς κόπο και δαπάνη. Ακριβώς, επειδή αυτή η δυνατότητα είναι ένα ξεχωριστό δώρο του Θεού σ' εσένα, κάνε το σημείο του Σταυρού για να τιμάς από ευγνωμοσύνη τον ευεργέτη σου». (Κατηχήσεις).

Και εδώ γεννάται εύλογα το ερώτημα: άραγε, κάνοντας μόνο το σημείο του Σταυρού, τιμάμε με ευγνωμοσύνη τον Ευεργέτη μας για τις τόσες ευεργεσίες που μας κάνει η χρειάζεται και κάτι ακόμη, για να τιμηθεί επάξια αυτό το νικηφόρο όπλο; Αν τον ρωτούσαμε τον Τίμιο Σταυρό, αφού όπως προαναφέραμε, «ως εμψύχω διαλέγεται» η Εκκλησία, σίγουρα θα μας ζητούσε και κάτι ακόμη, εκτός από το να κάνουμε συνεχώς το σημείο του· το οποίο πρέπει να το κάνουμε σωστά και με ευλάβεια, γιατί, όταν δεν το κάνουμε σωστά, τότε από όπλο εναντίον του εχθρού, γίνεται όπλο εναντίον μας και αμαρτάνουμε απέναντι του. Δυστυχώς, όλοι μας είμεθα ένοχοι στο σημείο αυτό, δεν προσέχουμε, κλήρος και λαός. Γι' αυτό, ας βάλουμε όλοι καλή αρχή από τώρα να κάνουμε σωστά και με ευλάβεια το σημείο του Σταυρού. Και ας μην προσθέτουμε και αυτή την αμαρτία στις τόσες άλλες που έχουμε. Ας το προσέξουν αυτό ιδιαίτερα οι γονείς που έχουν καθήκον ν' ανατρέφουν τα παιδιά τους «εν παιδεία και νουθεσία, Κυρίου» και ας ακούσουν τους λόγους του Ιερού Χρυσοστόμου. «Από την πρώτη ηλικία να περιφρουρείτε τα παιδιά με όπλα πνευματικά και να τα εκπαιδεύετε να κάνουν με το χέρι το σημείο του Σταυρού. Και πριν μπορέσουν να κάνουν αυτά με το χέρι τους, να κάνετε εσείς οι ίδιοι σε αυτά το σημείο του Σταυρού σωστά», όπως πρέπει.

Αλλά τι είναι αυτό που θα μας ζητούσε ακόμη ο Τίμιος Σταυρός; Αναμφίβολα, θα μας ζητούσε, πρώτο να σηκώνουμε αγόγγυστα το δικό μας προσωπικό σταυρό. Όλοι μας έχουμε το δικό μας σταυρό, που μας διάλεξε ο ίδιος ο Θεός, τον οποίο, αν δεν σηκώσουμε ή προσπαθήσουμε να πετάξουμε από πάνω μας, τότε δεν μπορούμε να ακολουθούμε τον Χριστό, που είπε: «Όστις θέλει οπίσω μου ακολουθείν απαρνησάσθαι εαυτόν και αράτω τον σταυρόν αυτού και ακολουθείτω μοι» (Μάρκ. η' 34). Και ο προσωπικός μας σταυρός δεν είναι άλλος από τις δοκιμασίες και τους πειρασμούς που συναντάμε κάθε μέρα, που προέρχονται είτε από ανθρώπους, είτε από δαίμονες, από τις ασθένειες και τα βάσανα που μας βρίσκουν, από τις ποικίλες θλίψεις και στενοχώριες, από το βάρος των αμαρτιών και των ελαττωμάτων μας. Από τις τόσες αδυναμίες μας και τις αμέτρητες ελλείψεις μας. Όλα αυτά και άλλα πολλά είναι ο σταυρός μας που, αν δεν σηκώνουμε με υπομονή και ελπίδα, δεν μπορούμε να φθάσουμε στην προσωπική μας ανάσταση, στην προσωπική μας λύτρωση. Δεν μπορούμε να φθάσουμε στον αγιασμό, «ού χωρίς ουδείς όψεται τον Κύριον» (Εβρ. ιβ' 14). Δεν μπορούμε να μπούμε στον Παράδεισο, αφού «στενή η πύλη και τεθλιμμένη η οδός η απάγουσα

εις την αιώνιον ζωήν» (Ματθ. ζ´ 14). Δεν μπορούμε ακόμη να βιώσουμε, όπως όλοι οι Άγιοι, το μυστήριο του Σταυρού που, όπως είπε σύγχρονος Άγιος Γέροντας, είναι η μόνη σκάλα που φθάνει το κατώφλι του ουρανού. (Γερμανού, Σταυρονικήτα).

Το δεύτερο που θα μας ζητούσε ο Τίμιος Σταυρός, το πλέον απαραίτητο για τη σωτηρία μας, είναι να είμαστε όλοι ανεξαιρέτως οι πιστοί, παντού εσταυρωμένοι «οι δε του Χριστού την σάρκα εσταύρωσαν συν τοις παθήμασι και ταίς επιθυμίαις» (Γαλ. ε´ 24), προτρέπει ο Απόστολος Παύλος. Να νεκρώνουμε τα πάθη, δηλαδή τη σάρκα, την κακή επιθυμία. Να νεκρώνουμε τον εγωισμό, το θυμό, την κακία.

Στο Άγιον Όρος υπάρχει μια υπέροχη τοιχογραφία ενός εσταυρωμένου, που δεν είναι όμως ο Χριστός, αλλά ένας μοναχός. Γύρω του παραστέκονται οι δαίμονες, που τον σημαδεύουν με τα πεπυρωμένα βέλη τους και που είναι διάφορες αμαρτίες. Εκείνος όμως μένει ακίνητος, όπως ο Χριστός μας, στον οποίο οι εχθροί του έλεγαν,

«κατάβα από τον Σταυρό» (Μάρκ. ιε´ 30). Αλλοίμονο, αν κατέβαινε, θα εματαιώνετο το έργο της σωτηρίας μας. Έτσι και σε μας δεν μας επιτρέπεται και δεν μπορούμε να κατέβουμε από τον Σταυρό, αν και πολλοί με πολλά μας προτρέπουν και παρακινούν να το κάνουμε. Αν κατεβούμε, τότε δεν πρόκειται να αναστηθούμε, δεν πρόκειται να σωθούμε. Επάνω, στον Σταυρό καρφώνουμε «τον παλαιόν άνθρωπον, τον φθειρόμενον» (Εφεσ. δ´ 22), τον αμαρτωλό, τον ασεβή και ασελγή. Τον επιπόλαιο και αμελή. Τον υπερήφανο και τον αλαζόνα. Τον παραβάτη του θείου θελήματος και αποστάτη». Εκεί όμως, εξ αιτίας της σταυρικής θυσίας του Κυρίου, γίνεται η μεγάλη αλλαγή στο καλύτερο, στο αγιώτερο. Εκεί απαλλασσόμαστε από όσα μας χωρίζουν από τον Θεό. Εκεί δίδεται η άφεση κι εκεί γίνεται η μυστική ένωση της ψυχής με τον γλυκύτατο Νυμφίο, τον Ιησού. «Δεύτε ουν και ημείς κεκαθαρμέναις διανοίαις, συμπορευώμεν αὐτῷ και συσταυρωθώμεν και νεκρωθώμεν δι' Αὐτόν ταίς του βίου ηδοναίς», όπως προτρέπει το απαράμιλλο τροπάριο των αίνων της Μεγάλης Δευτέρας.

Το τρίτο που θα μας ζητούσε, τέλος, ο Τίμιος Σταυρός, δεν είναι άλλο από το να βοηθάμε τους αδελφούς μας, τους συνανθρώπους μας, ιδιαίτερα τους βαπτισμένους στο όνομα της Αγίας Τριάδας, στο να σηκώνουν κι εκείνοι τον δικό τους σταυρό. Μας θέλει όλους ανεξαιρέτως να γίνουμε Σίμωνες Κυρηναίοι στην μαρτυρική πορεία του πλησίον. Μας θέλει όλους να γίνουμε καλοί Σαμαρείτες στην ασθένεια, στον πόνο και στην ταλαιπωρία του διπλανού. Μας θέλει όλους να αγαπούμε όλους, αφού από αγάπη προς όλους ανέβηκε επάνω σε Αυτόν ο θείος Λυτρωτής. Μας θέλει όλους να υπομένουμε τις αδυναμίες και τα ελαττώματα των άλλων, χωρίς κατάκριση και αντιπάθειες, και πιο πολύ μας θέλει όλους να

αισθανόμαστε ως μέλη του μυστικού Σώματος του Χριστού και να στεκόμαστε με διάκριση και σεβασμό ο ένας απέναντι στον άλλο. Και τέλος μας θέλει όλους προσεκτικούς στη συμπεριφορά μας, «μη τιθέντες πρόσκομμα εις σκανδάλων», για να μη γίνεται εξ αίτιας μας πιο βαρύς ο σταυρός των αδελφών μας, πιο δυσβάσταχτο το φορτίο που σηκώνουν.

Κάνοντας έτσι, τότε να είστε βέβαιοι πως τιμάμε επάξια τον ευεργέτη μας, που μας ευεργετεί συνεχώς, τον Τίμιο Σταυρό του Σωτήρος μας δηλαδή, για τον οποίο πόσο όμορφα λόγια είπε και ο Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος: «Σταυρό κατάσαρκα φορώ, Σταυρό και στις πορείες, Σταυρό μέσα στην καρδιά, Σταυρός δική μου δόξα».

Αδελφοί μου, πριν φθάσουμε στο τέλος αυτής της ταπεινής ομιλίας, ας δώσουμε παρακαλώ προσοχή στα λόγια ενός άλλου μεγάλου Πατρός της Εκκλησίας, του Αγίου Ιγνατίου του Θεοφόρου: «Όσοι ντρέπονται τον Σταυρόν και χλευάζουν το πάθος (του Χριστού) και κοροϊδεύουν την Ανάσταση, αυτοί είναι εγγόνια του αρχέκακου δαίμονος, αυτού που χρησιμοποίησε ως όργανο την Εύα, για να βγάλει από τον Παράδεισο τον Αδάμ. Γι' αυτό πρέπει να απομακρύνεσθε από αυτούς με τους οποίους ούτε και να συζητάτε ακόμη, είτε κατ' ιδίαν, είτε μπροστά σε άλλους».

Καθώς επίσης, ας δώσουμε προσοχή στα λόγια του μεγάλου φωτιστή του γένους μας Αγίου Κοσμά του Αιτωλού: «Ο πανάγαθος Θεός τον Σταυρόν μας χάρισε, με τον Σταυρόν να ευλογούμε και τα άχραντα Μυστήρια, με τον Σταυρόν να ανοίγουμε τον Παράδεισον, με τον Σταυρόν να κατακαίωμεν τους δαίμονας. Μα πρώτα και εμείς να έχωμεν το χέρι μας καθαρό από αμαρτίες και αμόλυντο και τότε, ωσάν κάνουμε τον Σταυρόν, κατακαίεται ο διάβολος και φεύγει. Ειδέ και είσθε μεμολυσμένοι με αμαρτίες δεν πιάνεται ο Σταυρός που κάνουμεν. Όθεν, αδελφοί μου, ή τρώτε ή πίνετε κρασί ή νερόν ή περιπατείτε ή δουλεύετε, να μη σας λείπει αυτός ο λόγος από το στόμα σας και ο Σταυρός από το χέρι. Ο λόγος από το στόμα είναι η προσευχή το «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησον με».

Και αφού δανειστήκαμε στην αρχή ως πρόλογο στα δικά μας απλά αυτά λόγια, που είχατε την υπομονή να ακούσετε, τα εγκωμιαστικά προς τον Πανάγιο Σταυρό λόγια του Αγίου Θεοδώρου του Στουδίτη, ας δανειστούμε και ως επίλογο μια άλλη θαυμάσια έκφραση, μια άλλη υπέροχη σκέψη του ίδιου Πατρός για τον Τίμιο και Ζωηφόρο Σταυρό, που δέχεται ανεπιφύλακτα και ολόκληρη η Εκκλησία: «Όπως, κατά τον Μέγα Βασίλειο, η προσκύνησις της Εικόνας εις το πρωτότυπον διαβαίνει», έτσι και όταν κάνουμε το σημείο του Σταυρού, συμπροσκυνούμε το Τίμιο Ξύλο. Με άλλα λόγια, όταν κάνουμε τον σταυρό μας και όταν ασπαζόμαστε

οποιονδήποτε σταυρό, τότε είναι σαν να ασπαζόμαστε αυτόν τον ίδιο το Σταυρό, το Τίμιο Ξύλο επάνω στο οποίο Σταυρώθηκε ο Κύριός μας, για τις αμαρτίες μας.

Γι' αυτό «προσκυνήσομεν εις τον τόπον, ού έστησαν οι πόδες Αυτού» (Ψαλμ. 131, 7) και ας γονατίσει ο καθένας μας πανευλαβώς και ας πει από την καρδιά του «Σταυρέ, το σκήπτρον του Χριστού, Εκκλησίας το κέρας, βασιλέων το νίκος, φύλαξ των Χριστιανών, αυτός εί φωτισμός μου, αυτός και καύχημά μου εις πάντας τους αιώνας» (Τροπάριον Τριωδίου). Και ας ψάλλουμε όλοι μαζί με συντριβή, αλλά και με αγαλλίαση πνευματική: «Ο Σταυρός Σου, Κύριε, ζωή και ανάστασις υπάρχει τω λαώ σου· και επ' αυτό πεποιθότες, Σε τον Αναστάντα, Θεόν ημών υμνούμεν, ελέησον ημάς».

Πηγή: Περιοδική έκδοση Ιεράς Μητροπόλεως Κύκκου και Τηλλυρίας, «Ενατενίσεις», τεύχος 23, Ιούλιος - Δεκέμβριος 2014.